VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 15. decembrī *

Lieta T-437/08

CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims **(*CDC Hydrogene Peroxide*)**, Brisele (Beļģija), ko sākotnēji pārstāvēja R. Vircs [*R. Wirtz*], pēc tam — R. Vircs un S. Ešemo [*S. Echement*] un visbeidzot — T. Funke [*T. Funke*], A. Kiršteins [*A. Kirschstein*] un D. Šteins [*D. Stein*], *avocats*,

prasītājs,

ko atbalsta

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv A. Falka [*A. Falk*], K. Petkovska [*K. Petkovska*] un S. Juhannesone [*S. Johannesson*], pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja P. Kosta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*], A. Antoniadis [*A. Antoniadis*] un O. Vēbers [*O. Weber*], pēc tam — A. Bukē [*A. Bouquet*], P. Kosta de Oliveira un A. Antoniadis, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Evonik Degussa GmbH, Esene (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja K. Šteinle [*C. Steinle*], pēc tam — K. Šteinle un M. Holms-Hadula [*M. Holm-Hadulla*], advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2008. gada 8. augusta Lēmumu SG.E3/MM/psi D(2008) 6658, ar kuru pilnībā atteikta piekļuve lietas materiālu satura rādītājam procedūrā COMP/F/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un perborāts.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikanova [*I. Pelikánová*] (referente), tiesneši K. Jiri-mēe [*K. Jürimäe*] un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretāre T. Vailere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 14. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 Prasītāja, *CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims* (*CDC Hydrogene Peroxide*), ir akciju sabiedrība, kuras mērķis tostarp ir aizstāvēt intereses un tiesas un ārpustiesas kārtībā atgūt parādus uzņēmumiem, kurus skārusi aizliegtā vienošanās, par kuru ar Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmumu C(2006) 1766, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/F/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un nātrija perborāts) (turpmāk tekstā — "lēmums "ūdeņraža peroksīds"") noteikts sods.

2 Šajā lēmumā Eiropas Kopienu Komisija ir konstatējusi, ka deviņi uzņēmumi ir bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki ūdeņraža peroksīda tirgū, kuras ietvaros tie ir apmainījušies ar informāciju par cenām un pārdošanas apjomiem, vienojušies par cenām un ražošanas jaudu samazināšanu un ieviesuši uzraudzības mehānismu, lai kontrolētu šādi noslēgto nolīgumu īstenošanu. Līdz ar to Komisija uzņēmumiem, kas bija šīs aizliegtās vienošanās dalībnieki, ir noteikusi naudas sodus, kuru summa sasniedz EUR 388 miljonus.

3 2008. gada 14. martā prasītājs saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 2. panta 1. punktu un 11. panta 1. un 2. punktu lūdza Komisijai atļauju piekļūt lietas materiālu par procedūru par lēmumu "ūdeņraža peroksīds" satura rādītājam (turpmāk tekstā — "satura rādītājs").

4 2008. gada 11. aprīlī Komisija noraidīja lūgumu piekļūt satura rādītājam, jo tas neesot dokuments Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punkta izpratnē.

5 2008. gada 15. aprīlī prasītājs savā vēstulē Komisijai izklāstīja iemeslus, kas pamato, ka satura rādītājs ir jāuzskata par dokumentu Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punkta izpratnē. 2008. gada 16. aprīlī Komisija norādīja, ka izskatīs šo vēstuli kā sākotnēju pabeigtu lūgumu, nevis kā atkārtotu lūgumu.

6 2008. gada 6. maijā Komisija noraidīja šo lūgumu, jo satura rādītāja publiskošana aizskaršot izmeklēšanas mērķu aizsardzību, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, komerciālo interešu aizsardzību, kas paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā, un tās lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību, kas noteikta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā.

7 2008. gada 20. maijā prasītājs iesniedza atkārtotu lūgumu.

8 2008. gada 13. jūnijā Komisija par piecpadsmit dienām pagarināja atbildei uz prasītāja atkārtoto lūgumu paredzēto termiņu. 2008. gada 3. jūlijā Komisija informēja prasītāju, ka tā lūgums nevarēšot tikt izskatīts pagarinātajā termiņā.

9 2008. gada 8. augustā Komisija noraidīja prasītāja atkārtoto lūgumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo un trešo ievilkumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), bet nodeva prasītāja rīcībā satura rādītāja nekonfidenciālo versiju.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

10 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [no 2009. gada 1. decembra — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 6. oktobrī, prasītājs cēla šo prasību.

11 2009. gada 15. janvārī Zviedrijas Karaliste lūdza atļauju iestāties lietā prasītāja prasījumu atbalstam. 2009. gada 24. janvārī *Evonik Degussa GmbH* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

12 Ar 2009. gada 18. marta rīkojumiem Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs apmierināja minētos lūgumus.

13 Attiecīgi 2009. gada 27. maijā un 5. jūnijā Zviedrijas Karaliste un *Evonik Degussa* iesniedza savus iestāšanās rakstus.

14 Ar 2010. gada 15. aprīļa rīkojumu pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs apturēja tiesvedību šajā lietā līdz Vispārējās tiesas galīgajam nolēmumam lietā T-399/07 *Basell Polyolefine*/Komisija. Šis galīgais nolēmums tika pieņemts 2011. gada 25. janvārī kā rīkojums par lietas izslēgšanu no reģistra, līdz ar ko tiesvedība tika atsākta šajā datumā.

15 Tā kā Vispārējās tiesas tiesnešu sastāvs ir ticis mainīts, tiesnesis referents tika iekļauts ceturtajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

16 Prasītāja, kuru atbalsta Zviedrijas Karaliste, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Komisijas, kuru atbalsta *Evonik Degussa*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

18 2009. gada 16. martā prasītājs cēla prasību *Landgericht Dortmund* (Dortmundes reģionālā tiesa, Vācija) pret vairākas sabiedrībām, kam adresēts lēmums "ūdeņraža peroksīds", proti, pret to tiesību pārņēmējiem, tostarp pret *Evonik Degussa*, personu, kas iestājusies lietā.

19 2009. gada rudenī pēc nolīguma ar *Evonik Degussa* prasītājs atteicās no savas prasības *Landgericht Dortmund* attiecībā pret šo sabiedrību. Minētā prasība vēl joprojām tiek izskatīta tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret citām sabiedrībām.

20 2011. gada 2. februāra vēstulē, kas adresēta Vispārējai tiesai, Komisija ir izvirzījusi iespēju, ka prasītāja rīcībā sakarā ar nolīgumu, kas noslēgts ar *Evonik Degussa* un kas daļēji licis atteikties no prasījumiem *Landgericht Dortmund*, jau varētu būt informācija, ko tas vēlējās iegūt no satura rādītāja, tostarp informācija, kas tam ļauj konkrēti norādīt dokumentus lietas materiālos par procedūru par lēmumu "ūdeņraža peroksīds", lai lūgtu tos atklāt vai nu Komisijā, vai valsts tiesās. Tādēļ Komisija ierosināja Vispārējai tiesai aicināt prasītāju paust savu nostāju par tā interesi celt prasību.

21 Šajā ziņā prasītājs ir norādījis, ka pēc nolīguma, kas noslēgts ar *Evonik Degussa*, tā rīcībā vēl nav visu nepieciešamo dokumentu, kas nepieciešami saistībā ar prasībām par zaudējumu atlīdzību valsts tiesās. Konkrētāk, tam saistībā ar prasību *Landgericht*

Dortmund vai saistībā ar nolīgumu ar *Evonik Degussa* neesot bijis piekļuves ne pie satura rādītāja, ne pie lēmuma "ūdeņraža peroksīds" pilnās versijas. Tādēļ prasītājs uzskata, ka tam vēl joprojām ir interese celt prasību.

22 *Evonik Degussa* apstiprina, ka ir noslēgusi nolīgumu, uzsverot, ka tā nav atklājusi prasītājam ne satura rādītāju, ne lēmuma "ūdeņraža peroksīds" pilno versiju.

23 Līdz ar to prasītājam ir interese celt prasību saistībā ar šo prasību.

Par lietas būtību

24 Lai pamatotu savu atcelšanas prasību, prasītājs izvirza četrus pamatus, pirmkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 pamatprincipu pārkāpumu, otrkārt, par to, ka ir pārkāpts princips par tiesībām uz atlīdzību par Savienības konkurences tiesību pārkāpumu, treškārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmās daļas pārkāpumu un, ceturtkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu.

25 Vispirms ir jānorāda, ka ar diviem pirmajiem pamatiem prasītājs pārmet Komisijai, ka tā kopumā ir pārkāpusi tiesību principus, tomēr nesaistot šos iebildumus ar konkrētām tiesību normām vai konkrētu pamatojumu apstrīdētajā lēmumā. Ir pats par

sevi saprotams, ka tiesību normu, kuras prasītājs izvirzījis trešā un ceturtā pamata ietvaros, konkrētajā piemērošanā ir jāievēro vispārējie principi, kurus prasītājs izklāstījis pirmajā un otrajā pamatā. Tādēļ ir tieši jāizvērtē trešais un ceturtais pamats, vajadzības gadījumā ņemot vērā iebildumus, kurus prasītājs izvirzījis pirmajā un otrajā pamatā.

26 Turklāt, ciktāl Komisija savu lēmumu ir pamatojusi kā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu, tā ar trešo ievilkumu, minētā lēmuma atcelšana nozīmē trešā un ceturtā pamata akceptēšanu.

Par trešo pamatu — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma pārkāpumu

27 Prasītājs, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, apgalvo, ka izņēmums saistībā ar juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzību nav piemērojams šajā lietā, jo satura rādītājs nav ne komercnoslēpums, ne dienesta noslēpums.

28 Turklāt prasītājs apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini līdzsvarojusi uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, intereses, no vienas puses, un aizliegtās vienošanās upuru intereses, no otras puses, jo tā ir privileģējusi uzņēmumu, kam adresēts lēmums "ūdeņraža peroksīds", intereses, kaut gan saskaņā ar judikatūru to intereses nav īpaši jāaizsargā.

29 Komisija, ko atbalsta *Evonik Degussa*, norāda, ka noteikta satura rādītājā ietvertā informācija, kura saistīta ar informāciju, kas atklāta lēmuma "ūdeņraža peroksīds" nekonfidenciālajā versijā, varētu ļaut aizliegtās vienošanās upuriem uzskatīt, ka noteiktajos satura rādītājā uzskaitītajos dokumentos ir ietverti papildu apsūdzoši pierādījumi, un tādējādi nolemt celt prasības par zaudējumu atlīdzību.

30 Komisija piebilst, ka satura rādītājā ir norādīti dokumenti, kas nav iekļauti lēmuma "ūdeņraža peroksīds" nekonfidenciālajā versijā un uz kuriem attiecas izņēmumi, kuri paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā. Uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, aizstāvībai procedūrā Komisijā esot jāsaņem aizsardzība saskaņā ar šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu.

31 Saistībā ar jēdzienu "komercnoslēpums", kas esot ietverts plašākā jēdzienā "komerciālās intereses", Komisija uzskata, ka iespēja celt prasību par zaudējumu atlīdzību ir nopietns kaitējums, kas nākotnē var izraisīt, ka aizliegtās vienošanās dalībnieki uzņēmumi vairs nesadarbosies. Tā uzskata, ka nevar tikt pieļauts, ka uzņēmumu, kas ar to sadarbojas aizliegtās vienošanās jomā, dienesta noslēpuma vai komerciālo interešu aizsardzību ietekmē vienīgi uz privāto tiesību interesēm balstīts lūgums piekļūt dokumentiem.

32 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 preambulas ceturto apsvērumu un 1. pantu tā sabiedrībai sniedz pēc iespējas plašākas tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem. Šīs regulas preambulas otrajā apsvērumā ir atgādināts, ka šīs piekļuves tiesības ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu.

33 Taču šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem (Tiesas 2007. gada 1. februāra spriedums lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 62. punkts; 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, I-5885. lpp., 53. punkts, un 2010. gada 21. septembra spriedums apvienotajās lietās C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P Zviedrija u.c./*API* un Komisija, Krājums, I-8533. lpp., 70. punkts).

34 Konkrētāk un atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 11. apsvērumam, tās 4. pantā ir paredzēts, ka iestādes atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt kādām no ar šo pantu aizsargātajām interesēm.

35 Tādējādi, ja Komisija nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai lūdz publiskot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, ko aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētais izņēmums, uz kuru atsaucas šī iestāde (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 49. punkts; iepriekš 33. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 53. punkts, un iepriekš 33. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija/*API* un Komisija, 72. punkts).

36 Tā kā ar šiem izņēmumiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku sabiedrības piekļuvi dokumentiem, tie ir jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē (iepriekš 33. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *Sison*/Padome, 63. punkts; 2007. gada 18. decembra spriedums lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija, Krājums, I-11389. lpp., 66. punkts, kā arī iepriekš 35. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 36. punkts).

37 Turklāt tādas prasības atcelt tiesību aktu, kas balstīta uz EKL 230. pantu, ietvaros attiecīgā tiesību akta likumība ir jāizvērtē, ņemot vērā faktus, kas ir iestādes rīcībā

minētā tiesību akta pieņemšanas brīdī (skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 28. marta spriedumu lietā T-251/97 *T. Port*/Komisija, *Recueil*, II-1775. lpp., 38. punkts, un 2002. gada 11. septembra spriedumu lietā T-70/99 *Alpharma*/Padome, *Recueil*, II-3495. lpp., 248. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādēļ tas, ka prasītājs būtu varējis panākt vienošanos ar vienu no sabiedrībām, kuras komerciālās intereses Komisija vēlējās aizsargāt, nevar tikt ņemts vērā šajā izvērtēšanā.

38 Ņemot vērā šos principus, ir jāizvērtē, kā Komisija ir piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

39 Saskaņā ar šo tiesību normu iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzībai, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

40 Pirmkārt, ir jāņem vērā dokumenta, kuram prasītājs lūdzis piekļuvi, būtība. Lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka runa ir par Komisijas procedūras lietas materiālu, kuri tikuši nodoti paziņojuma par iebildumiem adresātiem Lietā COMP/F/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un perborāts, satura rādītāju. Taču piekļuvi pašiem satura rādītājā uzskaitītajiem dokumentiem prasītājs nav lūdzis, līdz ar ko visiem apsvērumiem, kas attiecas uz pašu dokumentu saturu, nevis vienīgi uz satura rādītāja saturu, nav nozīmes šajā lietā.

41 Otrkārt, tiktāl, ciktāl Komisija apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka satura rādītāja publiskošana varētu ietekmēt šajā lēmumā minēto uzņēmumu komerciālās intereses, ir jāizvērtē, vai Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka uz satura rādītāju

attiecas jēdziens "komerciālās intereses" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma izpratnē.

42 Šajā ziņā prasītājs, lai pamatotu, ka satura rādītājā ietvertā informācija nav komercnoslēpumi, atsaucas uz Komisijas paziņojumu par noteikumiem attiecībā uz piekļuvi Komisijas lietas materiāliem, ievērojot [EKL] 81. un 82. pantu, EEZ līguma 53., 54. un 57. pantu un Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 (OV 2005, C 325, 7. lpp.; turpmāk tekstā — "paziņojums par piekļuvi lietas materiāliem"). Tomēr, kā to pamatoti norāda Komisija, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā nav norādes uz jēdzienu "komercnoslēpumi". Turklāt ir jānorāda, ka paziņojuma par piekļuvi lietas materiāliem 2. punktā ir norādīts, ka tiesības piekļūt lietas materiāliem, kā tās ir definētas šajā paziņojumā, atšķiras no vispārējām Regulā Nr. 1049/2001 noteiktajām tiesībām piekļūt dokumentiem, kuras ir pakļautas atšķirīgiem kritērijiem un izņēmumiem un kurām ir atšķirīgi mērķi. Līdz ar to jēdziens "komerciālās intereses" var tikt aplūkots vienīgi saistībā ar minēto regulu.

43 No tā izriet, ka prasītājs nevar atsaukties uz paziņojumu par piekļuvi lietas materiāliem, lai apstrīdētu, ka Komisija ir atsaukusies uz uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, komerciālo interešu aizsardzību saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu.

44 Ir arī jānorāda, ka, lai gan judikatūrā nav definēts jēdziens "komerciālās intereses", tomēr Vispārējā tiesa ir precizējusi, ka visa informācija, kas attiecas uz sabiedrību un tās komercattiecībām, nevar tikt uzskatīta par tādu, uz kuru attiecas aizsardzība, kāda ir jāgarantē komerciālajām interesēm saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu, jo pretējā gadījumā netiktu ievērots vispārējais princips, saskaņā

ar kuru sabiedrībai ir jāsaņem visplašākā iespējamā piekļuve iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem (Vispārējās tiesas 2008. gada 30. janvāra spriedums lietā T-380/04 *Terezakis*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 93. punkts).

45 Ir jākonstatē, ka satura rādītājs, kurā ir ietvertas vienīgi norādes uz dokumentiem, kas iekļauti Komisijas lietas materiālos, nevar pats par sevi tikt uzskatīts par ietilpstošu sabiedrību, kuras tajā ir minētas tostarp kā noteiktu šo dokumentu autores, komerciālajās interesēs. Vienīgi gadījumā, ja kādā no satura rādītāja ailēm, kurā tostarp saskaņā ar satura rādītāja nekonfidenciālo versiju, kuru prasītāja rīcībā nodevusi Komisija, ir norādīta izklāstīto dokumentu izcelsme, adresāts un apraksts, saistībā ar vienu vai vairākiem dokumentiem būtu izklāstīta informācija par attiecīgo sabiedrību komercattiecībām, to preču cenām, to izmaksu struktūru, tirgus daļām vai līdzīgiem elementiem, varētu tikt uzskatīts, ka satura rādītāja publiskošana aizskar minēto sabiedrību komerciālās intereses. Komisija nav apgalvojusi, ka tas tā būtu.

46 Taču Komisija būtībā apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka informācija, kas ietverta satura rādītājā, varētu vēl vairāk izraisīt, ka prasības par zaudējumu atlīdzību tiek vērstas pret uzņēmumiem, kuru telpās tā bija veikusi pārbaudes un kuri bija ar to sadarbojušies apmaiņā pret to naudas soda samazinājumu. Komisija uzskata, ka, lai gan tas, ka noteikti dokumenti tika saņemti saskaņā ar paziņojumu par sadarbību, kas ir publisks, satura rādītājā šajā sakarā ir ietverti papildu precizējumi salīdzinājumā ar lēmuma "ūdeņraža peroksīds" publisko versiju.

47 Tomēr ir jākonstatē, ka šie apsvērumi ir izvirzīti vienīgi saistībā ar iespējamību, ka pēc satura rādītāja publiskošanas pret personu, kas iestājusies lietā, vai citām sabiedrībām, kas bijušas aizliegtās vienošanās dalībnieces saistībā ar ūdeņraža peroksīdu, būtu varēts celt prasības par zaudējumu atlīdzību. Tādēļ Komisija ir balstījusies vienīgi uz to,

kā būtu varēta tikt izmantota satura rādītājā ietvertā informācija, bet nav norādījusi, ka šī informācija pati par sevi tās satura dēļ ietilptu attiecīgo sabiedrību komerciālajās interesēs.

48 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka satura rādītājs ir vienkāršs dokumentu saraksts, kuram prasībā par zaudējumu atlīdzību, kura vērsta pret attiecīgajām sabiedrībām, pašam par sevi ir relatīvs pierādījuma spēks. Lai gan ir taisnība, ka šāds saraksts var ļaut prasītājam identificēt dokumentus, kuri tam varētu būt noderīgi saistībā ar šādu prasību, tomēr lēmumu uzdot iesniegt šos dokumentus ir jāpieņem tiesnesim, kuram ir kompetence izskatīt šādu prasību. Tādēļ nevar tikt apgalvots, ka satura rādītāja publiskošana pati par sevi ietekmē intereses, uz kurām atsaucas Komisija, lai pamatotu savu lēmumu atteikt piekļuvi.

49 Turklāt, pat ja pret sabiedrību vērstu prasību par zaudējumu atlīdzību rezultātā, bez šaubām, varētu rasties augsti izdevumi, lai arī vienīgi pārstāvju honorāru formā, un pat ja šādas prasības pēc tam tiktu noraidītas kā nepamatotas, tomēr sabiedrības, kas bijusi aizliegtās vienošanās dalībniece, interese izvairīties no šādām prasībām nevarētu tikt kvalificēta par komerciālo interesi un katrā ziņā, it īpaši ņemot vērā visu personu tiesības lūgt atlīdzināt kaitējumu, kas tām nodarīts ar rīcību, kas var traucēt vai traucē konkurenci, tā nebūtu interese, kura ir pelnījusi aizsardzību (Tiesas 2001. gada 20. septembra spriedums lietā C-453/99 *Courage* un *Crehan*, *Recueil*, I-6297. lpp., 24. un 26. punkts, un 2006. gada 13. jūlija spriedums apvienotajās lietās no C-295/04 līdz C-298/04 *Manfredi* u.c., Krājums, I-6619. lpp., 59. un 61. punkts).

50 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav pietiekami juridiski pierādījusi, ka tiesības piekļūt satura rādītājam varētu radīt risku konkrēti un efektīvi ietekmēt uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, komerciālās intereses, tostarp *Evonik Degussa* komerciālās intereses.

51 Līdz ar to prasītāja trešais pamats ir jāakceptē.

Par ceturto pamatu — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu

52 Prasītājs, kuru atbalsta Zviedrijas Karaliste, norāda, ka Komisijai būtu bijis jābalstās vienīgi uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu tiktāl, ciktāl nekonfidenciālajā versijā, kas nodota prasītāja rīcībā, tā saistībā ar katru uzskaitīto dokumentu ir izvirzījusi dienesta noslēpuma un komercnoslēpuma aizsardzību. Kā izriet no saīsinājumu skaidrojuma, kas izklāstīts pirms satura rādītāja nekonfidenciālās versijas, Komisija atteikumu sniegt piekļuvi satura rādītājam neesot pamatojusi ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, kas paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā.

53 Turklāt prasītājs norāda, ka šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzētie nosacījumi šajā lietā nav izpildīti, jo izmeklēšanas darbības procedūrā COMP/F/38.620 bija pabeigtas. Tas precizē, ka to atsākšana nevar tikt paredzēta tiktāl, ciktāl prasības, kuras cēluši uzņēmumi, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, neattiecas uz pret konkurenci vērstu darbību pastāvēšanu.

54 Visbeidzot, prasītājs izvirza cēloņsakarības starp satura rādītāja publiskošanu, no vienas puses, un Komisijas uzdevuma apkarot pret konkurenci vērstas darbības apdraudēšanu, no otras puses, neesamību. Tas uzsver, ka, neraugoties uz prasību par atlīdzību skaita pieaugumu, lūgumu atbrīvot no soda skaits nesamazinās.

55 Pēc Komisijas, kuru atbalsta *Evonik Degussa*, domām, izmeklēšana lietā COMP/F/38.620 ir jāuzskata par vēl joprojām notiekošu, jo lēmums "ūdeņraža peroksīds" vēl joprojām nav galīgs.

56 Turklāt Komisija norāda, ka tās uzdevums apkarot pret konkurenci vērstas darbības lielā mērā ir atkarīgs no uzņēmumu sadarbības, kas būtu apdraudēta, ja lūgumu par iecietību iesniedzēju dokumenti tiktu atklāti. Tā norāda, ka šāda publiskošana radītu nelabvēlīgāku stāvokli vieniem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem, šādam nelabvēlīgam stāvoklim neesot objektīvi pamatotam.

57 Komisija uzskata, ka savstarpējā atkarība starp attiecīgo uzņēmumu komerciālo interešu aizsardzību un sabiedrības interesēm, lai tiktu apkarotas pret konkurenci vērstās darbības, attaisno to, ka tā ir atsaukusies uz uzņēmumu komerciālo interešu aizsardzību, kas ietverta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā.

58 Vispirms ir jānoraida prasītāja arguments, saskaņā ar kuru Komisija savu atteikumu sniegt piekļuvi nav pamatojusi ar izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību. Šis arguments ir balstīts uz to, ka neviena no kodētajām norādēm, kas minētas satura rādītāja nekonfidenciālajā versijā, lai norādītu piekļuves atteikuma pamatojumu, nav saistīta ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību. Vispirms ir jāņem vērā paša apstrīdētā lēmuma teksts, kura 3.2. punktā ir veikta atsauce uz izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, kā arī izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzība aizliegto vienošanos jomā kā piekļuves atteikuma pamatojums. Ņemot vērā šos elementus, kodētajām norādēm, kas ietvertas satura rādītāja nekonfidenciālajā versijā, ir vienīgi pakārtota nozīme. Turklāt saskaņā ar argumentāciju, kuru Komisija izmantojusi gan apstrīdētajā lēmumā, gan savā iebildumu rakstā, ietekme, kāda iespējamajai satura rādītāja publicēšanai varētu būt uz tās izmeklēšanas mērķi, ir atkarīga no šādas publicēšanas ietekmes uz attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm, līdz ar ko pastāv savstarpēja atkarība starp šiem abiem faktoriem.

59 Attiecībā uz Komisijas izvirzīto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzības aizskārumu vispirms ir jāatgādina, ka tas, kā izriet no izņēmuma formulējuma Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, nav paredzēts, lai aizsargātu izmeklēšanas darbības kā tādas, bet gan lai aizsargātu šo darbību mērķi procedūras konkurences jomā gadījumā pārbaudīt, vai nav pārkāpts EKL 81. vai 82. pants, un attiecīgajā gadījumā sodīt atbildīgās sabiedrības. Šā iemesla dēļ šis izņēmums uz dažādajiem izmeklēšanas dokumentiem jāattiecina tik ilgi, kamēr netiek sasniegts šis mērķis, pat ja ir pabeigta izmeklēšana vai īpašā pārbaude, par kuru ir sagatavots dokuments, attiecībā uz kuru tiek lūgta piekļuve (Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedums lietā T-36/04 *API*/Komisija, Krājums, II-3201. lpp., 133. punkts; pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-2023. lpp., 110. punkts, un saistībā ar 1993. gada rīcības kodeksa piemērošanu skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit Nederland*/Komisija, *Recueil*, II-3011. lpp., 48. punkts).

60 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Tiesa jau vairāk nekā pirms diviem gadiem bija pieņēmusi lēmumu "ūdeņraža peroksīds", ar ko tika konstatēti pārkāpumi, kurus Komisija pārmeta attiecīgajiem uzņēmumiem, tādējādi pabeidzot procedūru COMP/F/38.620. Tātad nav apstrīdams, ka šajā brīdī nenotika nekādas izmeklēšanas darbības, kuru mērķis būtu pierādīt attiecīgo pārkāpumu pastāvēšanu un kuras varētu tikt apdraudētas pieprasīto dokumentu publiskošanas dēļ.

61 Ir taisnība, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā prasības pret lēmumu "ūdeņraža peroksīds" bija izskatīšanā Vispārējā tiesā, līdz ar ko gadījumā, ja šo lēmumu Vispārējā tiesa atceltu, procedūra varētu tikt atsākta.

62 Tomēr izmeklēšanas darbības konkrētā lietā, kurā pieņemts galīgs lēmums, ir jāuzskata par pabeigtām neatkarīgi no tā, ka vēlāk tiesas, iespējams, atcels šo lēmumu, jo šajā brīdī pati iestāde uzskata procedūru par pabeigtu.

63 Šajā kontekstā ir svarīgi atgādināt, ka izņēmums no tiesībām piekļūt dokumentiem ir jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē; tas apstāklis vien, saskaņā ar kuru pieprasītie dokumenti attiecas uz aizsargātajām interesēm, nevar pamatot minētā izņēmuma piemērošanu, jo Komisijai ir jāpierāda, ka to publiskošana tiešām var kaitēt šo izmeklēšanas mērķu aizsardzībai saistībā ar attiecīgo pārkāpumu (šajā ziņā skat. iepriekš 59. punktā minēto spriedumu lietā *API*/Komisija, 127. punkts).

64 Turklāt, ja tiktu piekrists, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā minētais izņēmums attiecas uz dažādiem ar izmeklēšanas darbībām saistītiem dokumentiem tik ilgi, kamēr nav izbeigtas visas ar šīm procedūrām saistītās darbības, pat gadījumā, ja Vispārējā tiesā tiek celta prasība, kuras rezultātā, iespējams, tiek atsākta procedūra, piekļuve šiem dokumentiem tiktu padarīta atkarīga no nejaušiem notikumiem, proti, no minētās prasības rezultāta un secinājumiem, kurus Komisija no tā varētu izdarīt. Katrā ziņā tie būtu nākotnē iespējami un nenoteikti gadījumi, kas atkarīgi no sabiedrību, kurām adresēts lēmums, ar kuru uzlikts sods par aizliegto vienošanos, un dažādu attiecīgo iestāžu lēmumiem.

65 Šāds risinājums būtu pretrunā mērķim garantēt pēc iespējas plašākas sabiedrības piekļuvi iestāžu dokumentiem, lai nodrošinātu pilsoņiem iespēju efektīvāk kontrolēt publiskās varas īstenošanas tiesiskumu (iepriekš 59. punktā minētais spriedums lietā *API*/Komisija, 140. punkts; šajā ziņā skat. iepriekš 59. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 112. punkts).

66 Šajā lietā ir jāpiebilst, ka pamati, kas izvirzīti prasībā pret lēmumu "ūdeņraža peroksīds", nav vērsti uz to, lai apstrīdētu Komisijas konstatēto pret konkurenci vērsto darbību pastāvēšanu, bet ar tiem būtībā izvirzītas vienīgi kļūdas par šo darbību ilgumu, mātes sabiedrību atzīšanu par vainojamām par to meitas sabiedrību rīcību un naudas sodu aprēķināšanu vai procesuālo tiesību normu pārkāpumu. Līdz ar to procedūras atsākšana katrā ziņā nevarētu izraisīt, ka Komisija pieņem citu nostāju saistībā ar pārkāpuma konstatēšanu un dažādo uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki saistībā ar ūdeņraža peroksīdu, piedalīšanos, bet, lielākais, tās jau konstatēto faktu atkārtotu izvērtēšanu saistībā ar noteiktu uzņēmumu piedalīšanās pārkāpumā ilgumu vai noteiktu sabiedrību atzīšanu par vainojamām pārkāpumā.

67 No tā izriet, ka satura rādītāja publiskošana nevarēja apdraudēt izmeklēšanas darbību aizsardzības mērķi saistībā ar procedūru Komisijā par aizliegto vienošanos par ūdeņraža peroksīdu.

68 Otrkārt, šis vērtējums nevar tikt atspēkots ar Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru jēdzienam "izmeklēšanas darbību mērķi" ir plašāks apjoms, kurš aptver visu Komisijas politiku aizliegto vienošanos apkarošanas un prevencijas jomā.

69 Komisija būtībā uzskata, ka izņēmums, kas balstīts uz šo jēdzienu, nav atkarīgs no jebkādas konkrētas procedūras un var tikt vispārēji izvirzīts, lai atteiktu publiskot jebkuru dokumentu, kas var apdraudēt Komisijas politiku aizliegto vienošanos jomā un, konkrētāk, tās iecietības programmu. It īpaši gadījumā, ja pieteikuma par iecietību iesniedzējiem būtu jābaidās pēc dokumentu, kurus tie iesnieguši kopā ar savu pieteikumu, publiskošanas preferenciāli tikt pakļautiem prasībām par zaudējumu atlīdzināšanu no sabiedrībām, kas cietušas zaudējumus aizliegtās vienošanās dēļ, šie

iesniedzēji varētu nākotnē atturēties no sadarbības ar Komisiju; tas varētu ietekmēt iecietības programmas efektivitāti.

70 Tomēr, ja tiktu akceptēta Komisijas piedāvātā interpretācija, tas nozīmētu, ka tā varētu nepiemērot Regulu Nr. 1049/2001 bez laika ierobežojuma attiecībā uz visiem dokumentiem, kas iekļauti lietas materiālos konkurences jomā, vienkārši norādot uz tās iecietības programmas iespējamu apdraudējumu nākotnē. Turklāt šī lieta ir ilustrācija tam, kā Komisija, izmantojot šo interpretāciju, tiecas veikt plašu piemērošanu, jo šajā lietā tā atsakās publiskot dokumentu, kuru nav iesniedzis pats lūguma par iecietību pieteikuma iesniedzējs un kurā nav nekādas informācijas, kas pati par sevi varētu apdraudēt sabiedrības, kuras iesniegušas lūgumus par iecietību. Komisija vienīgi apgalvo, ka noteikta informācija, kas ietverta lēmuma "ūdeņraža peroksīds" nekonfidenciālajā versijā, varētu tikt saistīta ar citu informāciju, kas ietverta satura rādītājā, līdz ar ko tā ļautu pret konkurenci vērsto darbību upuriem uzzināt, kuros lietas materiālos varētu būt ietverts vairāk apsūdzošu pierādījumu.

71 Ir jākonstatē, ka tik plaša jēdziena "izmeklēšanas darbības" interpretācija nav savienojama ar principu, saskaņā ar kuru atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 mērķim saskaņā ar šīs direktīvas preambulas ceturto apsvērumu ir paredzēts "pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem", bet šīs regulas 4. pantā paredzētie izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro ierobežoti (skat. šī sprieduma 36. punktā minēto judikatūru).

72 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka nekas Regulā Nr. 1049/2001 neļauj pieņemt, ka pret Savienības konkurences politiku šīs regulas piemērošanas ietvaros būtu jāattiecas atšķirīgi salīdzinājumā ar citām Savienības politikām. Tādēļ nav neviena iemesla jēdzienu "izmeklēšanas darbību mērķi" interpretēt atšķirīgi konkurences politikas ietvaros salīdzinājumā ar citām Savienības politikām.

73 Turklāt ir jānorāda, ka Komisijas argumentācija ir balstīta uz to, ka ir sajaukts izņēmums, kas izriet no izmeklēšanas darbību aizsardzības, ar izņēmumu, kas izriet no komerciālo interešu aizsardzības.

74 Kā tas izriet no šī sprieduma 58. punkta, saskaņā ar argumentāciju, kuru Komisija izklāstījusi apstrīdētā lēmuma 3.2. punktā, iespējamās satura rādītāja publiskošanas ietekme uz izmeklēšanas darbību mērķiem ir atkarīga no šādas publiskošanas ietekmes uz uzņēmumu komerciālajām interesēm, jo, pēc Komisijas domām, uzņēmumi, lai aizsargātu savas komerciālās intereses, varētu nākotnē būt mazāk motivēti sadarboties ar Komisiju. Tādēļ faktiskie apstākļi, ar kuriem Komisija pamato izmeklēšanas mērķu apdraudējumu, būtībā ir identiski ar tiem, kurus tā ir izvirzījusi tā izņēmuma pamatošanai, kurš izriet no komerciālo interešu aizsardzības apdraudējuma.

75 Tādējādi apstrīdētā lēmuma 3.2. punkta izvilkumiem, kuri ir veltīti izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzībai plašā nozīmē, ir šāds saturs:

"Turklāt, šī lieta nevar tikt izskatīta izolēti. Ar pilnu dokumentu saraksta publiskošanu darījumu pasaulei tiktu paziņots, ka Komisija var publiskot informāciju par lietu konkurences jomā, pat ja šāda publiskošana var apdraudēt uzņēmumu, par kuriem ir notikusi procedūra, komerciālās intereses. Tas izraisītu situāciju, kurā uzņēmumi samazinātu savu sadarbību līdz minimumam un ļoti ierobežoti sniegtu informāciju, kura ir būtiska Komisijai, lai tā varētu apkarot aizliegtās vienošanās. Šāds rezultāts ļoti ietekmētu Komisijas spēju veikt izmeklēšanu konkurences jomā un līdz ar to izpildīt tās uzdevumus, kas tai noteikti EK līgumā.

Iepriekš minēto iemeslu dēļ izņēmums, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, ir piemērojams attiecībā uz datiem, kas nav publiskoti [satura rādītāja nekonfidenciālajā versijā]."

76 Tomēr, kā jau ticis konstatēts šī sprieduma 45.–50. punktā, Komisija nav juridiski pietiekami pierādījusi, ka piekļuve satura rādītājam varētu radīt iespēju, ka konkrēti un faktiski tiek skartas uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, komerciālās intereses, tostarp *Evonik Degussa* komerciālās intereses.

77 Turklāt ir jāatgādina, ka iecietības un sadarbības programmas, kuru efektivitāti Komisija tiecas aizsargāt, nav vienīgie līdzekļi, lai garantētu Savienības konkurences tiesību normu ievērošanu. Prasības par zaudējumu atlīdzību valsts tiesās var būtiski palīdzēt saglabāt efektīvu konkurenci Savienībā (iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Courage* un *Crehan*, 27. punkts).

78 Visbeidzot, saistībā ar Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru tas, ka satura rādītājs bija izveidots vienīgi tāpēc, lai attiecīgie uzņēmumi varētu īstenot savas aizstāvības tiesības, — "ņemot vērā dokumentu [izmantošanas] mērķi un konfidencialitāti, kas raksturīga aizliegtās vienošanās [jomā]", — nepieļauj tā publiskošanu, ir jākonstatē, ka mērķis, kādēļ Komisija dokumentu bija izveidojusi, ir apstāklis, kuru pašu par sevi nevar ņemt vērā, lemjot par piekļuvi šim dokumentam saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Šīs regulas 4. pantā, kurā ir ierobežots gadījumu uzskaitījums, kuros ir attaisnots atteikt piekļuvi dokumentam, ir izklāstīti vienīgi apstākļi, kas izriet no sekām, kādas varētu but pieprasīto dokumentu publiskošanai, un nav nekādas norādes uz šo dokumentu mērķi. Šāds uzskaitījums tādēļ neietilpst dokumentu piekļuves sistēmā, kas

izveidota ar Regulu Nr. 1049/2001, vismaz saistībā ar dokumentiem, kurus pati Komisija ir izstrādājusi.

79 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav juridiski pietiekami pierādījusi, ka satura rādītāja publiskošana konkrēti un faktiski varētu apdraudēt izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību. Līdz ar to apstrīdētajā lēmumā šajā sakarā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

80 Līdz ar to prasītāja ceturtais pamats ir jāapmierina.

81 Tā kā neviens no Komisijas izvirzītajiem izņēmumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā, nevar pamatot atteikumu piekļūt satura rādītājam, prasība ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāja prasījumiem.

83 Zviedrijas Karaliste un *Evonik Degussa* saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmo un trešo daļu sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2008. gada 8. augusta Lēmumu SG.E3/MM/psi D(2008) 6658 pilnībā atteikt piekļuvi lietas materiālu satura rādītājam procedūrā COMP/F/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un perborāts;

2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims* (*CDC Hydrogene Peroxide*) tiesāšanās izdevumus;

3) Zviedrijas Karaliste un *Evonik Degussa GmbH* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 15. decembrī.

[Paraksti]